

[Jeppesen-Drusebjerg.]

Urette; der mangler kun, hvad jo ellers er almindeligt, at der havde staaet nogle Navne under Brevet — det gjorde der i dette Tilfælde ikke. Men der er jo ingen i denne Sal, som nærer mindste Tvivl om, at der i hvert Fald var tre Forfattere til dette Brev, og det har faaet sit Udtryk gennem de Ændringer, som er foreslaaet af Mindretallet her i Salen, og som jeg vil anbefale at stemme for. Men jeg tror, at der endnu er lidt tilbage med Hensyn til Forklaringen af det nævnte Søndagsbrev, og jeg skal derfor slutte disse Bemærkninger med at anbefale mine Meningsfæller at stemme for Mindretallets Underændringsforslag.

Bækgaard: Jeg vil gerne have Lov til at sige to Ting under denne Behandling. For det første vil jeg sige, at naar jeg stemmer for Flertallets Ændringsforslag, gør jeg det gerne af flere Grunde: bl. a. fordi det indeholder en Ordning angaaende Henstandsbeløbene, og fordi det indeholder Muligheder for en Lempelse af Terminsydelserne for de ikke konverterede Laan; for det kan dog betyde noget for en Del af de Landbrugere, som ikke har faaet konverteret.

Jeg stemmer ogsaa gerne for den Forlængelse af Renteloven, som indeholdes i Forslaget, men til det Punkt føjes der i Betænkningen nogle Udtalelser, som bevirker, at jeg maa gøre et Par Bemærkninger. Efter min Mening maa vi, inden Maksimalrenteloven falder bort, have nogen Sikkerhed for, at Renten for Udlaan ikke stiger væsentligt. Hvordan man faar denne Sikkerhed, er en Sag for sig, for de løse Tilsagn, man har faaet fra Sparekasserne i den Retning, forekommer mig at være for lidt. Man kunde gaa den Vej, vi fra vor Side tidligere har foreslaaet: at lægge Loft over Udlaansrenten, men kan der paa anden Maade gives Sikkerhed for en tilfredsstillende Ordning, kan det jo overvejes. Som Situationen ligger i Øjeblikket, kan jeg ikke forpligte mig til ikke at medvirke til en Forlængelse ud over 15. Juli, det ønsker jeg gerne at sige nu for at forebygge eventuelle senere Misforstaaelser.

At Sparekasserne gerne vil have Loven ophævet, forstaar jeg fuldt vel, og det bør ogsaa tilstræbes, men naar det hævdes, at Forholdene er aldeles uholdbare for Sparekasserne, saaledes som jeg ser der staar i den Henvendelse, der er kommet til Udvalget, og at de udtømmes for Laanemidler, kan jeg kun sige, at det er Røster, der har lydt hele Tiden, siden vi fik Loven af 1933, uden at Udviklingen har vist, det er gaaet i

den Retning. Ser vi paa Bevægelsen i Sparekassernes Indskudskapital, har der nok været enkelte Maaneder, hvor Udtrækkene har været større end Indskuddene, men som Helhed har der ingen Tilbagegang været. I Maanederne Januar-Februar-Marts, de sidste 3 Maaneder, vi har Opgørelse for, er der endog en Fremgang paa 19 Mill. Kr. indbefattet de tilskrevne Renter. Dette tyder ikke paa, at der i den Tid, hvor man kan sige, at Konverteringen har været opgivet, har været en Udvikling i Retning af, at Sparekasserne tømmes for Midler. Jeg forstaar derfor ikke rigtig denne Tale. Hvis vi imidlertid kan finde en anden Betryggelse mod for stærk Stigning og Forholdene i øvrigt kan gøre det forsvarligt at give Renten fri, er jeg naturligvis ikke uvillig til at gaa med dertil, men paa det nuværende Tidspunkt vil jeg altsaa ikke forpligte mig.

Naar jeg nu i øvrigt ser paa Betænkningen og de Muligheder, den indeholder, for, at man kan naa et positivt Resultat af det hele, er der ikke noget lyst Perspektiv. Afgangende Synspunkter er der jo over for det Lovforslag, der er blevet forelagt Landstinget, og for en Dels Vedkommende store Afgivelser, saaledes som man paa Forhaand kunde vide det. Det gælder saaledes Afsnit II om Renteudligningsfonden og det dertil stærkt knyttede Afsnit IV. Over for de øvrige Problemer er Meningerne imidlertid ikke saa stærkt afvigende. Fra alle Sider ønsker man en Ordning paa de Henstandsbeløb, som er ydet i Henhold til Loven af 11. Marts 1933 og tidligere Love, og det synes ogsaa, som om man i Stedet for den desværre strandede store Konverteringsplan fra alle Sider kan gaa med til en midlertidig Lempelse i Terminsydelserne for dem, der ikke har faaet konverteret. En Forlængelse af Bestemmelserne om Maksimalrenten ligger ogsaa inden for det, man fra alle Sider kan gaa med til, selv om man ser forskelligt paa, hvor langt et Tidsrum det skal gælde. Det ikke ubetydelige Afsnit om Moratorium har jo tidligere i sine Hovedtræk faaet Tilslutning fra 3 Partier, og det synes nu, som om det fjerde Parti ogsaa kan gaa med til at forhandle derom, saa der skulde være Mulighed for et positivt Resultat gennem gensidig Imødekommenthed.

Se, naar Forholdet er det, jeg her har nævnt, at der er adskillige Omraader, hvor man fra alle Sider ønsker Sagen fremmet, at der er adskillige Spørgsmaal, hvor Opfattelserne ikke ligger saa langt fra hinanden, idet man mener, det vil være en Fordel for ikke at sige en Nødvendighed at faa tilvejebragt en Løsning, fordi mange af vore Med-